

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682022864.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Fra de Dødes Hvilested gik vi til de Levendes. Tæt ved en Park, hvor en Mængde snaddrende Ænder svømmede, laae Vertshuset; vi traadte ind i Stuen -ja, her var noget for en Maler! Endeel Bønder sadde i en Gruppe og spillede Kort; o, det var ganske characteristiske Ansigter! Pigen kom just med Lys ned af den høie Trappe, der førte fra Sideværelser herind; Skjæret af Lyset faldt paa det ungdomsfriske Ansigt, der skottede hen til de Fremmede. To Qvinder spillede Harpe og sang; de grebe i Strengen, som en Stormvind og sang med nogle skrigende Stemmer: »Herz, mein Herz, warum so traurig?« saa vi bleve alle ganske traurige derved. Snart dampede Aftensmaden paa Bordet, det var nogle stegte Ænder, som vare ganske ærværdige ved deres Alder; Verten stod i en smuk, alvorlig Stilling med Armene over Kors og saae paa os og paa Ænderne, med en Mine, som om ingen af Delene ret smagte ham. Vi gik til Ro, - men lad os springe Natten over her! jeg havde nok af den i Virkeligheden. Natur og Kunst havde her gjort en Geniestreg; den første havde nemlig skabt mig for lang, den sidste derimod, Sengen for kort; jeg spillede af Fortvivlelse Nattevandreren, kom ned i den store Gjestestue, men her saae det altfor romantisk ud! rundt om paa Halmknipper slumrede der nogle Drabanter med tykt, sort Skjæg; en hæslig, sort Bulbider, der saae ud som en slidt Kuffert, styrtede mig med en brølende Krigssang imøde, saa jeg som en klog General vendte Ryggen til. Udenfor regnede det i store Strømme, og pladskede, som om det vilde sige: »See, saadan gik det til ved Syndfloden«. Dagen begyndte at grye, men ikke Haabet om at vandre til Bjergene. Det var det første slette Veir, jeg endnu havde paa min Reise, og derfor fandt jeg det endogsaa ret interessant; det bliver vel bedre op paa Dagen, tænkte jeg, og neppe var en Time gaaet, saa regnede det mindre; vi toge Mod til os, og med en lille 10 Aars Bondedreng som Fører, begave vi os nu paa Reisen, for gjennem *Ottowalder Grund* at bestige *Bastey*. Den lille Dreng løb med bare Fødder, loe og snakkede i et væk, og det forekom mig næsten, som han havde en Skjelm bag Øret, som det var den lebendige *Amor*, der var bleven vor Fører, bliver han kun ikke Forfører, tænkte jeg, og der randt mig mange af hans slemme Streger i Tanker.